

anstaltede Undersøgelse skulde raade Bod paa.

De forannævnte tre Kategorier for Bedømmelsen af Varmeanlægene i vore Kirker og Kapeller, er nu af Fordelingskontoret efter Handelsministeriets Bestemmelse blevet behandlet paa den Maade, at Kategori 1 ikke faar tildelt udenlandsk Brændsel.

Jeg er naturligvis klar over, at de Forbrugere, som dette rammer, vil føle sig meget forfordelt og at der sikkert vil komme Besværinger fra forskellig Side, ligesom der vil være Tilfælde, hvor der er saa store Vanskeligheder, at Spørgsmaalet atter maa tages op til Overvejelse; man maa her erindre, at vi alle er i en Nødssituation og derfor alle maa hjælpe med til at komme igennem Vinteren paa den mest smertefri Maade.

Kategori 2 vil faa tildelt $\frac{1}{6}$ af Aarsforbruget + $\frac{1}{8}$ til Udbrænding, dog saaledes at denne sidste Portion ikke overstiger 8 hl. og kommer til at bestaa af Koks.

Endelig er der Kategori 3 som faar $\frac{1}{8}$ af forrige Aars Forbrug. Dette er udregnet paa Basis af den tidligere fastsatte Del $\frac{1}{6}$, som er bleven reduceret med 25 pCt. Denne Tildeling er kun beregnet for de to første Maaneders Forbrug og der har for denne Kategoris Vedkommende været Lejlighed til at søge Nævnet igen, naar denne Portion er opbrugt, altsaa allerede i Begyndelsen af December Maaned, idet Fyringssæsonen regnes fra lidt ind i Oktober. Selve Besparelsen skal fremkomme ved:

1. Indskrænkning af Benyttelsestiden,
2. Indskrænkning i Temperaturen, som nu er fastsat til 10° C. i Stedet for tidligere 15° C., og
3. en saa omhyggelig og paapasselig Fyring som overhovedet muligt.

Ved Udgangen af December 1940 er Brændselssituationen saadan, at den kræver den allerstørste Paapasselighed hos Forbrugerne — og til nogen Lettelse er der ikke Udsigt.

Det kirkepolitiske Udvalgs Betænkning

Hvad angaar Kirkegaardene er det i den foreliggende Betænkning meget sparsomt, hvad man har fundet ud af at burde revidere. Det kan nævnes, at det foreslaas paabudt, at der ved enhver Kirkegaard er ansat en Graver til, hvem bl. a. Gravkastning *udelukkende* er overdraget, — at man kun med Kirkebestyrelsens Samtykke kan overdrage Vedligeholdelsen af Gravsteder til andre end Graveren, medmindre man antager en *Gartner* dertil, — at fremtidig Udskillelse af Kirkegaarde som *kommunale* Indretninger kun kan ske, saafremt de paagældende Menighedsraad giver deres Tilslutning dertil, — at Kirkegaardsprotokollen skal føres *in duplo*, — at Fredningstiden sættes til mindst 30 Aar, — at Kommunerne betaler Kirkegaardene for den Plads, Kirkegaardene ellers vederlagsfrit skal udlægge til ubemidlede o. s. v. Endvidere er der underordnede Forslag om Ændring af Tilsyn med Lighuse, Brug af Kirker til Begravelser, borgerlige Begravelser og andet mere.

Foreningen for Kirkegaardskultur kunde unægtelig have haft Ønsker om Reformer af videregaaende Karakter, f. Eks. at man skaffede større Sikring for Gravstedernes Vedligeholdelse i Fredningsperioden, at der til et Kirkegaardssyn ikke alene behøvedes Medvirken af en bygningskyndig, men navnlig ogsaa af en kirkegaardskyndig Mand, samt at det paalagdes Provsterne virkelig at paase, at alle Kirkegaardslovgivningens Bestemmelser blev efterkommet. Der er nemlig stadig Kirkegaarde (ogsaa i Byerne), hvor der f. Eks. endnu ikke er sat Nummerpæle paa Gravstederne, og hvor der ikke findes et rigtigt og ajourført Kort over Kirkegården; og dette endskønt Bestemmelserne herom er fra 1922 og altsaa nu er henvend 20 Aar gamle!

Jo, vi kunde have endnu mange Ønsker, — men det kan vi forhaabentlig faa Lejlighed til at fremføre paa rette Sted.